

[Justitsministeren]

Skærpede foranstaltninger overvejes også med hensyn til kontrollen af de indsatte selv. Det overvejes således, at der bliver en mere systematisk efterforskningsvirksomhed på anstalterne, dels ved en forbedring af anstaltens egne sikkerhedsmæssige funktioner, dels ved et tættere samarbejde med politiet i efterforskningen.

Endelig kan det nævnes, at man forbereder indførelse af forbud mod, at visse af de indsatte større og mere kostbare effekter kan bringes ud af anstalten. Det hænger sammen med, at de indsatte ved at sende sådanne genstande ud af fængslet reelt kan omgå det eksisterende forbud mod salg af dem i anstalten. Dette forbud er naturligvis indført som beskyttelse mod økonomisk udnyttelse af de svagere indsatte, og kriminalforsorgen anser det derfor for at være meget væsentligt, at der sættes mere effektivt ind mod ulovlig omsætning af værdifulde effekter, for at man kan købe eller sælge narkotika.

De forskellige foranstaltninger, som jeg har nævnt i det foregående, er alle led i en samlet øget indsats for at skabe rimelige forhold i vore fængsler, både for narkomaner og andre indsatte. Disse foranstaltninger forringer naturligvis også den risiko, der er for, at indsatte under opholdet i anstalten eventuelt påtvinges narkotika. Jeg repeterer, at denne forstærkede indsats bør ske i form af etablering af mindre opholdsafdelinger og andre ændringer i anstaltstrukturen, i forbedrede forsorgsmæssige behandlingsmetoder og behandlingsmuligheder og øgede kontrolforanstaltninger.

Efter min opfattelse er de bygningsmæssige ændringer, de mindre opholdsafdelinger og de bedre behandlingsmuligheder de vigtigste og de mest positive og fremadrettede indsatser. Kontrolforanstaltningerne er desværre også nødvendige, men de er jo ikke helt så fremadrettede og helt så hensigtsmæssige i alle tilfælde.

Med disse foranstaltninger håber jeg at man kan begrænse problemerne betydeligt. Jeg vil fortsat følge udviklingen på området meget nøje og overveje andre ændringer, hvis den indsats, der nu gøres, ikke giver de tilsigtede resultater.

Afslutningsvis vil jeg gerne erindre om, at kriminalforsorgens muligheder for at løse problemerne har nær sammenhæng med,

hvilke ressourcer samfundet i øvrigt stiller til rådighed for en bekæmpelse af narkotika-problemerne uden for fængslerne. I denne forbindelse er det vigtigt at erkende, at det naturligvis ikke er muligt i fængslerne at gøre det, som ikke er lykkedes i samfundet udenfor, nemlig at komme narkotika-problemerne fuldstændig til livs, men de skal reduceres, og de skal reduceres meget.

(Kort bemærkning).

Voigt (FP):

I sin redegørelse sagde ministeren bl. a. i et svar til ordføreren for forespørgerne, at ministeren stadig væk overvejede de forslag, som var stillet af den arbejdsgruppe, der barslede i december 1979. Må jeg gøre ministeren opmærksom på, at det er 11 måneder siden, denne arbejdsgruppe barslede, og at han i folketinget den 12. marts 1980 (Folketingstidende 1979-80, 2. samling, sp. 6245) på et spørgsmål af hr. Poul H. Møller fra kristeligt folkeparti sagde, at denne indstilling nu var sendt ud til høring blandt fængselspersonalet, hvorefter ministeren i løbet af en måneds tid ville fremkomme med forslag på baggrund af denne høring. Nu er der gået 8 måneder, hr. minister, og nu står ministeren igen og siger, at han stadig væk vil gøre sig overvejelser, 11 måneder efter.

Når jeg har bedt om ordet her for en kort bemærkning, er det, fordi jeg vil bede ministeren inden afslutningen af denne debat helt præcist sige, hvornår de forslag kommer, for folketinget kan ikke acceptere, at ministeren i marts siger, at der vil gå en måned, og nu, efter at vi er nået frem til november, stadig væk siger, at han har overvejelser i gang. Den går ikke, hr. minister; dertil er problemerne for alvorlige!

Knud Lind (FP):

Indledningsvis vil jeg sige tak til justitsministeren for den gennemgang, han gav os. Så længe vi har narkomaner i fængslerne, så længe har vi narkotika og dermed også forhandlere. Man taler i kriminalforsorgens beretning fra 1979 om et forhandlertal på 146. På side 72 opgør man antallet af stofkriminalle ikke-brugere i kriminalforsorgens anstalter og arresthuse pr. 4. september 1979, fordelt efter nationalitet og alder. Man skal her særlig lægge mærke til, at kun 49 pct. af